

hans Stilling var saa daarlig aflagt, at han ikke kunde leve uden Disfortjeneste, og Talen falbt derfor ganske naturlig paa, at han i høi Grad kunde ønske en bedre Stilling. Det sees af Breve, som jeg har om denne Sag, at hans Indtægter deductis deducendis kun har været mellem 3 og 400 Rd.; han gjorde gjældende, at han var Familieforsørger, og han ønskede altsaa meget en Forbedring i sin Stilling. Jeg indseer heller ikke, hvorfor han ikke kunde avancere ligesaa godt som enhver Anden, og navnlig vilde det, dersom han havde gjort Landet Tjenester, være høist ubilligt, om den strengeste Anciennitet skulde være til Hinder derfor. Jeg nævnte da den Mulighed, at der kunde blive sørget for ham, dersom Dplysningerne om ham vare gode, hvormed den første Samtale mellem os — den varede forøvrigt længere, end foreneligt var med de andre Ben- tendes Tærv — var tilende. Jeg troede, at Alt nu var affluttet imellem os, da han ikke lod til at synes om den sidste Deel af mit Raad, men syntes ved stærk Tilbøielighed at være knyttet til sine udenlandske Forbindelser. Dagen efter indsendt han sig imidlertid igjen hos mig og gjentog ganske det Samme, medens jeg ligeledes henholdt mig til mit Tidligere. Han udtalte navnlig ogsaa paant, at han ikke stod i nogen politisk Forbindelse herhjemme, at han var rede til at bryde med sit tidligere Parti, og han søgte, kort sagt, paa alle Maa- der at understøtte sit Ønske. Jeg indsaar, som sagt, ikke Nytten af at indlade mig videre med ham, og jeg tilstaaer ogsaa, at det Indtryk, som han gjorde paa mig, ikke var videre vindende. Jeg hen- viste ham derfor til at afbryde Samtalen og sagde: Vil De endelig have mig Noget forebragt, saa faae heller en eller anden Mellemmand, en af Deres Colleger til at gaae til mig, thi nu har jeg ikke længere Tid til at tale med Dem. Dermed skiltes vi, og jeg troede ikke, at jeg skulde høre Stort mere om denne Sag. Jeg maa dog endnu bemærke, at han under vor sidste Samtale leverede mig en Fremstilling af sin Virken i Paris, men jeg ansaae det ikke for videre interessant at læse den, især da den var affattet saaledes, at de Personer, som om- handlede, betegnedes med Bogstaver. Han lovede vel at sige disse Bogstavers Betydning,

men da han havde opløst mig om et Par af dem, kom jeg til den Erkjendelse, at det var Mænd, om hvem jeg aldrig havde hørt Noget, og som jeg heller ikke havde nogen Interesse af at blive videre bekendt med. Jeg bad ham derfor at tage sin Fremstilling med igjen, da den var uden Interesse for mig og nærmest vedkom Udenrigsministeriet. Den næste Dag fik jeg imidlertid den samme Fremstilling bragt ved den Mand, som saa ofte har været nævnt under Sagen, og han bragte mig den aaben, idet han forlangte Dvitting paa Gjenparten. — Det var forøvrigt den Mand, som først havde gjort mig opmærksom paa, at Hansen var i Paris, og at hans Virksomhed der kunde være af tvivlsom Nytte og Betydning, navnlig under Fredsunderhandlingerne. — Naar man sender slike, formeentlig meget hemmelige Do- cumenter aabne, maa Modtageren dog antage, at Vedkommende har tilstrækkelig Tillid til ham. Denne Fremstilling taltale mig imidler- tid, som sagt, ikke videre, og jeg faae slet ikke, at den beviste Noget som helst. Detail- lerne af Indholdet kunne her være lige- gyldige, og de kunde naturligvis heller ikke constatere, at Manden ikke stod i saadanne For- bindelser, at der fra denne Side kunde være nogen som helst Opfordring for mig til at be- kæmpe min Ulyst til at staae ham Permission. Jeg sendte ham altsaa Fremstillingen tilbage med nogle Linier, og jeg troede at handle me- get forsigtigt ved ikke at stille dem til Manden selv, men til Overbringeren af Papirerne. De gik ud paa, at jeg gjerne vilde opfylde rimel- lige Ønsker fra ham, naar han constaterede, at han ikke stod i andre Forbindelser, og at det Brud med hans Venner, hvormed han selv talte, vilde finde Steb, men der har ikke, hver- ken fra hans eller min Side været talt et Ord om, hvori dette Brud skulde bestaae, og hvor- ledes kommer man da, mine Herrer! til den Tanke, at det skulde bestaae i Udleveringen af Breve? Jeg gad dog vide, hvilken Tillid det skulde vække hos mig, at en Mand udleverer sine gode Venners Breve? Det kunde ikke binde de bered uheldigt stillede Brevskrivere, at saadanne Breve bleve leverede til mig, og endnu mindre kunde det binde ham, som over- leverede Brevene. Det kunde ikke give mig